

Waarom kinderen niet openstaan voor het verhaal van de verstoten ouder

Geplaatst op [11 juni 2018](#) door [Monique](#) op www.gevolgenvanvalseaangifte.nl

Kinderen die na een scheiding een ouder verstoten zijn gaan geloven dat alle narigheid, stress en ellende in hun leven door die ouder wordt veroorzaakt. Dat heeft de ‘controlerende’ ouder er subtiel ingeprent door alles wat met de andere ouder te maken heeft negatief uit te leggen en hem of haar consequent zwart te maken. De controlerende ouder bedient zich van uitgekende manipulatiestrategieën waardoor het kind steeds meer afstand neemt van die ‘slechte’ ouder. Tegelijkertijd pretendeert de controlerende ouder zelf de meest liefdevolle, zorgzame en beschermende ouder te zijn die er bestaat. Vervreemde kinderen denken dat ze het zonder – de liefde van – deze ouder niet redden in het leven en doen daarom angstvallig wat die van ze verlangt.

Een effectieve methode om een wig te drijven tussen het kind en de andere ouder, is door die ouder richting het kind consequent in een kwaad daglicht te stellen. Alles wat die ouder doet, vindt of zegt wordt door de controlerende ouder negatief uitgelegd of verdraaid. Als dat niet het gewenste effect heeft wordt zwaarder geschut ingezet, zoals leugens of valse beschuldigingen (van mishandeling of misbruik). Heel geraffineerd, zowel met als zonder woorden, wordt het kind besmet met de gedachte dat die andere ouder niet deugt, niets om het kind geeft, niet beschikbaar en zelfs gevaarlijk is.

Authentieke herinneringen worden gewist

Herinneringen van kinderen aan leuke gebeurtenissen met de andere ouder worden vervormd of overschreven door ‘nieuwe’ herinneringen. Stuk voor stuk buigt de controlerende ouder die om naar onplezierige, pijnlijke of teleurstellende belevenissen die nooit hebben plaatsgevonden. Vooral jonge kinderen (tussen 7 en 12 jaar) zijn gevoelig voor suggestieve informatie en ontwikkelen gemakkelijk valse herinneringen aan nooit-gebeurde voorvallen. Onderzoek door de Universiteit Maastricht toont dat aan. Daar komt bij dat jonge kinderen de bron vergeten van hun herinneringen. Als een gebeurtenis hen is aangepraat, weten ze dat niet meer en denken dat het hun eigen, authentieke herinnering is. Ze zijn ervan overtuigd dat het echt gebeurd is, zelfs als het zeer onwaarschijnlijke gebeurtenissen zijn.

Kinderen betrekken bij persoonlijke zaken en volwassene problemen waar ze niets mee te maken hebben of (nog) niet begrijpen, is ook een beproefde methode bij ouderverstoting. De controlerende ouder zet zichzelf neer als slachtoffer (van de andere ouder) waardoor kinderen medelijden krijgen en zich verantwoordelijk voelen om die ouder te helpen en te beschermen.

Bang gemaakt voor papa

Ter illustratie enkele uitspraken van [de kinderen van Frans](#) uit het raadsonderzoek. Ze zijn dan 15 en 13 jaar oud en hebben al zes jaar geen contact met hun vader. Na de scheiding woonden ze bij Frans, maar [zijn ex deed valse aangiften](#) en wist zich zo de kinderen toe te eigen. Sindsdien wonen ze bij haar en beweert de ex dat ze is gevlucht omdat Frans haar jarenlang mishandelde. In werkelijkheid beëindigde Frans de relatie omdat zij vreemdging.

Onafhankelijk van elkaar vertellen de kinderen dat hun ouders uit elkaar zijn omdat papa mama heel veel pijn deed. Dochter Babs (15) weet allerlei uiterst ongeloofwaardige en bizarre details te vertellen over de zogenaamde mishandelingen van mama door haar vader. Dat ze met een honkbalknuppel werd geslagen en regelmatig op een matje in de kelder moest slapen. Ook zou hij bedreigd hebben mama dood te maken met een kapmes. Zelf heeft Babs geen nare dingen met haar vader meegemaakt, maar door wat ze weet over mama is ze bang van hem.

Floris vertelt dat ze na de scheiding een tijdje bij papa woonden, maar ineens was hij weg en liet hij niets meer van zich horen. Dat klopt; Frans werd namelijk nota bene tijdens een schooluitje waar Floris (toen 7 jaar) zelf bij was, gearresteerd. Dit als gevolg van de valse aangiften door de ex. De kinderen gingen 'automatisch' naar haar en zij frustreert sinds die dag ieder contact tussen Frans en zijn kinderen. Floris zegt tijdens het raadsonderzoek dat hij zich in de steek gelaten voelt en boos is op zijn vader. Nu hoeft contact voor hem niet meer.

'Papa blijft ons lastigvallen'

Over de kaarten die Frans regelmatig aan zijn kinderen stuurt zeggen ze allebei dat ze niet snappen wat hij daarmee wil bereiken. Hij kan wel mooi doen met zijn kaarten zegt Floris, maar hij vindt het omkoping. Ook gelooft Floris zijn vaders verdriet niet, want vroeger lachte hij bij verdriet, als hij zijn moeder pijn deed. Floris mist 'passie' bij wat zijn vader schrijft en zegt dat alleen geld belangrijk is voor hem. Het zijn allemaal letterlijk uitspraken en woorden die hun moeder en valse aangeefster Fabiana ook gebruikt...

Beide kinderen vertellen uitgebreid over de rechtszaken die hun vader steeds weer zou aanspannen tegen hun moeder en hoe verdrietig haar dat maakt. Na alles wat hij hen heeft aangedaan blijft hij mama maar dwarszitten. Nu wil hij hun spullen in huis afpakken en wil hij geld van mama, maar dat is er niet. Allebei de kinderen vinden het allemaal maar eng.

'Ik vertelde het om mama te helpen'

Het kinderverhoor bij de rechter vond Floris moeilijk om te doen. Door te vertellen wat hij had meegemaakt wilde hij mama helpen. Hij wil rust voor zijn moeder en dat zijn vader stopt met hen lastig te vallen. De advocaat van Frans die al zat te wachten voor de zitting, ziet Floris na het gesprek naar buiten komen. Hij had nerveus naar zijn moeder gekeken, die hem toebeet: *'Ik hoop dat je daarbinnen duidelijk genoeg bent geweest!'* Toen Babs even later naar buitenkwam was ze razend. De rechter was bazig riep ze en het gesprek was volgens haar *'niet goed gegaan'*.

Onrust, pijn en verwarring

Kinderen die slachtoffer zijn van ouderverstoting hebben geen idee dat hun geest is vergiftigd. Ze weten niet dat al die afschuwelijke gedachten en gevoelens over de andere ouder niet van henzelf zijn, maar de negatieve emoties van de controlerende ouder over de ex-partner die op hen worden geprojecteerd. Dat veroorzaakt zo veel onrust, angst, pijn en verwarring dat kinderen niet meer goed

functioneren en problemen krijgen. Het gaat niet goed op school, ze worden gepest of pesten zelf, het loopt niet lekker met vriendjes en vriendinnetjes en vaak zijn er ook lichamelijke klachten. Zo ook bij de kinderen van Frans. De controlerende ouder grijpt deze problemen dankbaar aan als ‘bewijs’ voor hoe de andere ouder het leven van de kinderen letterlijk verziekt.

De stress en het loyaliteitsconflict wat oudervervreemding bij kinderen veroorzaakt is extreem. Ze weten zich geen raad met de heftige gevoelens en zien uiteindelijk maar één uitweg; ze verstoten hun ouder. Uit pure zelfbescherming mijden ze voortaan ieder contact, want als dat stopt, stop ook het conflict, de pijn en het verdriet...

Voor een vervreemd kind is ouderverstoting het antwoord, niet het probleem!

Elk kind wil na een scheiding normaal contact met beide ouders, van ze houden en bij ze zijn. Ook vervreemde kinderen willen – diep in hun hart – (graag) bij de verstoten ouder zijn. Maar die gedachte mogen ze niet hebben. Deze kinderen zijn beroofd van hun vermogen zelfstandig na te denken en geprogrammeerd om kritiekloos te vinden wat de controlerende ouder vindt. Ze zijn – zonder het te beseffen – volledig afhankelijk gemaakt van deze ouder. Dit in tegenstelling tot ‘gezonde’ ouders die hun kinderen juist zullen stimuleren om onafhankelijk, zelfstandig en kritisch te zijn en aanmoedigen om zelf na te denken en een eigen mening te vormen. Vervreemde kinderen hebben geen idee hoe ze gemanipuleerd worden en denken werkelijk dat ze alle beslissingen – over contact met de andere ouder – zelfstandig nemen en de controlerende ouder hen daarin volledig vrijlaat.

Macht en controle, altijd en overal!

De controlerende ouder wil niet alleen de macht en zeggenschap over de relatie van het kind met de andere ouder, maar over hun hele leven. Voor de buitenwereld onzichtbare en niet-uitgesproken ‘regels en afspraken’ houden vervreemde kinderen volledig in de greep van de controlerende ouder. Altijd en overal! Ook als die ouder fysiek niet aanwezig is, zullen deze kinderen zich keurig aan de – ongeschreven – regels houden en trouw zijn aan de controlerende ouder. Ze denken echt dat ze zonder deze ouder – [en diens naaste familie, het zogenaamde ‘regime’](#) – compleet verloren zijn en doen alles om verzekerd te blijven van hun liefde en goedkeuring.

Controlerende ouder gedraagt zich als een sekteleider

Ouderverstoting is te vergelijken met een sekte. Vervreemde kinderen zijn volledig in de ban van hun leider (de controlerende ouder) en verheerlijken slaafs alles wat die vindt, zegt en doet. Ook de controlerende ouder maakt, net als een sekteleider, gebruik van brainwash-technieken om het kind aan zich te binden en exclusieve liefde, toewijding en gehoorzaamheid af te dwingen. Iedere vorm van contact met de verstoten ouder zou verraad zijn van het allerergste soort en wordt afgestraft door de manipulatieteugels nog strakker aan te halen. Vervreemde kinderen kunnen geen kant uit en zitten gevangen in het ziekmakende ouderschap van de controlerende ouder, ondersteund door het ‘regime’. En dat allemaal onder het mom van ‘bescherming, liefde en houden van’. Niet voor niets wordt ouderverstoting ook wel geestelijke mishandeling met een knuffel en een lach genoemd...

Bronnen:

- [Website en video's Ryan Thomas](#)
- Boek ‘Adult Children of Parental Alienation Syndrome – Breaking the Ties that Bind’ – Amy J.L. Baker
- Blog ‘[Chinese Whispers and Chinese Walls: The Language and Landscape of Parental Alienation](#)’ – Karen Woodall
- Nieuwsbericht ‘[Geheugen van kinderen makkelijk te manipuleren](#)’ – nu.nl en het [onderzoek door de Universiteit Maastricht](#) waarnaar wordt verwezen.